

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2013. október 2. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt az I. r. **vádlott ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2013. április 8. napján kihirdetett **10.Fk.390/2012/33.** számú ítéletének az I. rendű vádlottra vonatkozó részét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

Az I. rendű vádlott társtetteségben elkövetett garázdaság büntetteként értékelt cselekményét a Btk. (2012. évi C törvény) 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), d) pontja szerint **minősíti.**

Az I. rendű vádlott terhére megállapított

2 rb. - egy esetben társtettesként elkövetett - testi sértés büntettének kísérlete egyik esetben a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés, másik esetben a Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés 1. fordulat

a társtettesként elkövetett magánlaksértés büntette a Btk. 221. § (1) és (2) bekezdés a), c), d) pontja és (4) bekezdés

a kiskorú veszélyeztetésének büntette a Btk. 208. § (1) bekezdése szerint **minősül.**

Az I. rendű vádlottal szemben 3 (három) év szabadságvesztést tekint kiszabottnak, amit börtönben rendel végrehajtani.

Az I. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A Bny.113/2012/2. és 3. alatti késeket tekinti elkobzottnak, míg az 1., 4-6. tétel alatti bűnjelek lefoglalását tekinti megszüntettnak és megsemmisítettnek rendeltnek.

Az 1. sz. sértett ([település, utca, házszám] szám alatti lakos) magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja.

Egyebekben az első fokú ítéletnek az I. rendű vádlottra vonatkozó részét **helybenhagyja**.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült **3.000,- (háromezer) forint bűnügyi költség megfizetésére** külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlottat 2 rb. - egy esetben társtettesként elkövetett - testi sértés büntetének kísérlete, társtettesként elkövetett magánlaksértés büntette, kiskorú veszélyeztetésének büntette és társtettesként elkövetett garázdaság büntette miatt halmazati büntetésül 3 év börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és az I. rendű vádlottat 138.037-forint, I. és II. rendű vádlottakat egyetemlegesen 21.057- forint, és I., II., III. és IV. rendű vádlottakat ugyancsak egyetemlegesen 14.880- forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a védő jelentett be fellebbezést enyhítés érdekében.

A fellebbviteli főügyészség a tényállás és a jogi indokolás kiegészítése, a bűnösségi körülmények helyesbítése mellett indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az első fokú ítéletet változtassa meg, és az I. rendű vádlott garázdaságként értékelt cselekményét minősítse felfegyverkezve elkövetettnek, egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben.

A főügyészség képviselője a fellebbezési nyilvános ülésen indítványozta, hogy az ítélőtábla a Btk. 2. §-a szerint eljárva az elkövetéskori törvény alapján bírálja el az I. rendű vádlott cselekményeit. Utalt arra, hogy az elbíráláskori törvény szerint ugyan a vádlott egyik cselekménye enyhébben minősül, a másik pedig súlyosabban, azonban ez álláspontja szerint nem érinti a halmazati szabályok alapján figyelembe veendő büntetési tételkeretet. Az pedig, hogy a feltételes szabadságra bocsátás a kiszabott szabadságvesztés kétharmad részének kitöltése

Fkf.I.237/2013/4.

után lehetséges, álláspontja szerint végrehajtási kérdés, így ebből az okból az

elbíráláskori törvény alkalmazásának nincs helye.

Az ítélet tábla a fellebbezést alaptalannak ítélte.

A másodfokú bíróság az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírálván, eljárási szabálysértést nem észlelt. Az elsőfokú bíróság eljárását a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Az iratokból megállapítható, hogy a fiatakorúak eljárására vonatkozó külön szabályokat is megtartotta, hiszen a bírósági eljárásban a tanács tagjaként pedagógus ülnök járt el, noha ezt az első fokú ítélet külön nem tüntette fel.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével döntően megalapozott tényállást állapított meg, az csupán kis mértékben szorul kiegészítésre, illetőleg helyesbítésre, a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, figyelemmel az iratok egybehangzó adataira:

Az I. rendű vádlott betegségi szintű személyiségszavarban sem szenved.

A tényállás 6. oldal utolsó bekezdését akként helyesbíti, hogy az I., **II.**, III. rendű vádlottak voltak, akik az ott írt magatartást megvalósították.

A 7. oldal 2. bekezdését kiegészíti, hogy az I. rendű vádlott ökölrel is ütlegelte a **2. sz.** sértettet, míg a 3. bekezdést akként helyesbíti, hogy őt a mellkasán, a váll és lapocka táján **több alkalommal** szúrta meg.

A 7. oldal 6. bekezdésében a **2. sz.** sértett sérüléseire vonatkozóan kiegészíti a tényállást azzal, hogy a jobb mellkasfélen a IX-X. bordák magasságában szenvedte el a szúrt sebést.

A 7. oldal 7. bekezdéséből mellőzi, hogy 8 napon túl gyógyuló sérülésként az orrcsont törése, repedése is létre jöhetett volna, mivel annak megállapítására a rendelkezésre álló bizonyítékok között (orvosszakértői vélemény) nincs adat.

A **2. sz.** sértett 2011. október 19. napján terjesztette elő magánlaksértés miatt joghatályos magánindítványát.

Az 1. sz. sértett magánfél 27.800- forintba - a vádlottak által okozott rongálási kár vonatkozásában - polgári jogi igényt terjesztett elő.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt a másodfokú bíróság a fenti kiegészítésekkel, illetőleg helyesbítésekkel határozatának alapjául elfogadta.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett az I. rendű vádlott bűnösségére és a cselekményeit döntően a törvénynek megfelelően minősítette.

Tévedett azonban, amikor az I. rendű vádlott garázdaság büntettként értékelt cselekményénél figyelmen kívül hagyta, hogy azt is felfegyverkezve követte el, csak úgy, mint az elsőfokú bíróság által helyesen ekként is minősített magánlaksértés büntettét, ezért e cselekmény vonatkozásában a minősítés megváltoztatásra szorul.

A másodfokú bíróság eljárása során vizsgálta, hogy az I. rendű vádlottal szemben a Btk. 2. §-ára figyelemmel az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályban lévő törvényt kell alkalmazni. E körben több körülményt is vizsgálni kellett.

A fentiekben kifejtett minősítés változásra is figyelemmel a garázdaság büntettét az elkövetéskori Btk. [1978. évi IV. törvény] (271. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont) 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel, míg az elbíráláskor hatályos új Btk. [2013. évi C törvény] (339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), d) pont) 3 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Ez esetben tehát az elbíráláskori törvény tekinthető enyhébbnek.

A magánlaksértés büntettét az elkövetéskor hatályos Btk. (176. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), c), d) pont, (4) bekezdés) 2 hónaptól 5 évig terjedő szabadságvesztéssel, míg az elbíráláskor hatályos Btk. (221. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), c), d) pont, (4) bekezdés) 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Ez esetben pedig az elbíráláskor hatályban lévő törvény súlyosabb.

Az általános részi szabályokat tekintve mindkét törvény esetében a büntetés kiszabása során a büntetési tétel középmértéke az irányadó.

Ami a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját illeti, az az elkövetéskor hatályban lévő törvény szerint háromnegyed rész, míg az elbíráláskor hatályos törvény szerint kétharmad rész kitöltése után lehetséges. Ebben a kérdésben kialakulatlan még a bírói gyakorlat, hogy a feltételes szabadságra bocsáthatóság végrehajtási kérdés, vagy a büntetés kiszabása körében értékelendő.

Fkf.I.237/2013/4.

Mivel a feltételes szabadságra bocsátás szabályai az elbíráláskor hatályban lévő törvény értelmében kedvezőbbek az I. rendű vádlottra nézve, ezért az ítélőtábla azt alkalmazta.

Mindezek figyelembevételével az I. rendű vádlott garázdaság büntettként értékelt

cselekményét a 2012. évi C. törvény alapján, a Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és d) pontja szerint minősítette.

Az elbíráláskori törvény alkalmazására figyelemmel, az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen minősített cselekmények esetében megállapította, hogy azok erre figyelemmel milyen jogszabályi hely alapján minősülnek:

2 rb. - egy esetben társtettesként elkövetett - testi sértés büntettének kísérlete, egyik esetben Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés, másik esetben Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés 1. fordulat,

társtettesként elkövetett magánlaksértés büntette, Btk. 221. § (1), (2) bekezdés a), c), d) pont, (4) bekezdés,

kiskorú veszélyeztetésének büntette, Btk. 208. § (1) bekezdés.

Az ítéletábra osztva a főügyészség álláspontját az első fokú ítélet jogi indokolását az alábbiak szerint kiegészíti:

Az I. rendű vádlott vádlott-társaival szándékegységben eljárva törte be az ingatlan ablakait, majd az ingatlan bezárt bejárati kapuját kifeszítve hatolt be oda erőszakkal, így a garázdaságot és a magánlaksértést egymással valóságos alaki halmazatban és a Btk. 13. § (3) bekezdése alapján társtettségben követte el.

Az I. rendű vádlott a II. rendű vádlottal közösen, egymás tevékenységéről tudva, bántalmazta az 1. sz. sértettet, ezért cselekménye szintén a Btk. 13. § (3) bekezdése alapján társtettségben elkövetettnek minősül, attól függetlenül, hogy közvetlenül nem az ő magatartása folytán merült fel a nyolc napon túli sérülés lehetősége.

Tekintettel arra, hogy **a 2. sz. sértett** életveszélyes sérülése, illetőleg az 1. sz. sértett súlyos nyolc napon túl gyógyuló sérülése nem következett be, ezért e két cselekmény a Btk. 10. § (1) bekezdése értelmében kísérlet.

A felfegyverkezve és csoportosan történő elkövetés megállapítása a Btk. 459. § 3. és 6. pontján alapszik.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények kiegészítésre, illetőleg helyesbítésre szorulnak:

Mellőzte az enyhítő körülmények köréből a ténybeli beismerő vallomást, hiszen az a bűnösség elismerésére nem terjed ki, továbbá az időmúlást, mivel a bűncselekmény elkövetése óta két év még nem telt el. Két kiskorú gyermek tartása helyett öt kiskorú

gyermek eltartását értékelte enyhítőként a másodfokú bíróság.

Ezzel szemben mellőzte a büntetett előéletet súlyosító körülményként értékelni, hiszen a megállapított tényállás szerint az I. rendű vádlott büntetlen előéletű volt a cselekmények elkövetésekor, mert vele szemben korábban intézkedést alkalmazott a bíróság. Mellőzi továbbá a garázda elkövetési módot, tekintettel arra, hogy az I. rendű vádlott bűnösségét garázdaság büntetében is megállapította a bíróság. Mellőzte az I. rendű vádlott vezető szerepét a súlyosító körülmények közül, hiszen annak nincs tényállásbeli alapja, mivel a bűncselekmény elkövetését közösen határozták el. A fentiekén túl további súlyosító körülmény, hogy a magánlaksértés büntette és a garázdaság büntette több körülmény folytán is súlyosabban minősül.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülmények mellett megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a 7 év középértéktől nagy mértékben a vádlott javára tért el, amikor vele szemben a törvényi minimumot - 2 év - nem sokkal meghaladó szabadságvesztést szabott ki. Messzemenően figyelembe vette a védő által értékelni kért enyhítő körülményeket, így a büntetés további enyhítése szóba sem kerülhet.

Figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság az elbíráláskor hatályban lévő törvényt alkalmazta, ezért az első fokú ítélet indokolásában feltüntetett jogszabályi helyek is helyesbítésre szorulnak:

A büntetés kiszabásakor a másodfokú bíróság a Btk. 37. §-a helyett Btk. 79. §-ra volt figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság nem hivatkozott rá, de a Btk. 83. §-a alapján figyelembe vette a középértéktől kiinduló büntetés kiszabási elvet, amelynek jogszabályi alapja Btk. 80. § (1) és (2) bekezdés, valamint halmazati büntetést szabott ki a Btk. 85. §-a alapján, ennek jogszabályi alapja Btk. 81. § (1), (2), (3) bekezdés.

Fkf.I.237/2013/4.

Tekintettel arra, hogy a szabadságvesztés kiszabása vonatkozásában az elbíráláskor hatályban lévő törvénynek más a szövegezése, ezért az ítélőtábla a másodfokú határozatában akként rendelkezett, hogy az I. rendű vádlottal szemben 3 év szabadságvesztést tekint kiszabottnak, a Btk. 35. § (1) bekezdése alapján, amit a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja értelmében börtönben rendelt végrehajtani.

A Be. 258. § (2) bekezdés e) pontja alapján megállapította, hogy az I. rendű vádlott a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja szerint legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A közügyektől eltiltás jogszabályi alapja a Btk. 62. § és 63. § (1) bekezdése helyett Btk. 61. §, 62. § (1) bekezdés, míg az elkobzás esetében a Btk. 77. § (1) bekezdés a) és helyesen d) pontja helyett, Btk. 72. § (1) bekezdés a) és d) pontja.

Az elsőfokú bíróság a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés során a lefoglalt bűnjelek tételezszámát nem jelölte meg, ezért azt a másodfokú bíróság határozatában pótolta.

A tényállás kiegészítéséből megállapítható, hogy az 1. sz. sértett, mint magánfél polgári jogi igényt terjesztett elő 27.800- forint összegben, amelyről nem rendelkezett az elsőfokú bíróság. Az ítéletábra a polgári jogi igény érvényesítését a Be. 335. § (1) bekezdése alapján egyéb törvényes útra utasította, mivel az egyetemleges kötelezés nem volt lehetséges a büntetőeljárásban, figyelemmel arra, hogy a többi vádlott vonatkozásában az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra a védő fellebbezését alaptalannak ítélte, azonban hivatalból eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a Btk. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. rendű vádlott védelmével a fellebbezési eljárásban 3.000- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére az I. rendű vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéletábra.

Szeged, 2013. október 2. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.	Sefta Márta dr. sk.	Dr. Cserhádi Ágota sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

A Szegedi Ítéletábra Fkf.I.237/2013/4. számú ítélete, valamint a Kecskeméti Törvényszék 10.Fk.390/2012/33. számú ítéletének az I. rendű vádlottra vonatkozó része, és jelen ítélettel meg nem változtatott része 2013. október 2. napján jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2013. október 2.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke